

Hans-Joachim Krug: Australien und Ozeanien. Berlin 1953. 176 sider med 46 kortskitser. (Sammlung Göschens Band 319).

Sammlung Göschens nyttige, lille serie af geografiske håndbøger er nu atter dukket op og fremtræder hermed i en ny og forbedret typografi. Takket være en bedre papirkvalitet er kortene nu også blevet langt tydeligere og støtter på fortrinlig måde teksten. Kun savner man måske en målestok og for produktions- og befolkningskortenes vedkommende et årstal. Forf. er sluppet overmåde smukt fra den tekstmæssige behandling, der rummer alt, hvad man med rimelighed kan forlange. Rosværdig er især afsnittet om Australien, hvor behandlingen af de store linier er meget interessant læsning, og det samme gælder også det fysiske og antropologiske grundlag. I forhold hertil er det økonomiske stof noget mere stedmoderligt behandlet, men til undskyldning herfor kan tjene, at netop denne del af stoffet hurtigt forældes. — Ved gennemlæsningen af afsnittet om den oceaniske øverden får man et godt indtryk af den grundighed, hvormed forf. er gået til værks, men når man som her har valgt at fylde så mange enkeltoplysninger på som muligt, får behandlingen let et leksikalt præg, og det er synd for den ellers overordentlig læseværdige bog. *Viggo Hansen.*

W. L. Kubiëna: Bestimmungsbuch und Systematik der Böden Europas.

Verlag Ferdinand Enke. Stuttgart 1953. 392 sider, 12 fig., 26 farvetavler.

I sin korte vejledning til benyttelse af bogen siger forfatteren, at denne bog skal være en hjælp både for dem, for hvem det blot er tilstrækkeligt at kunne anbringe sin jordbundstype i systemet, og tillige for dem, der forlanger den størst mulige karakterisering af jordbunden.

I den anledning indeholder bogen ikke mindre end 5 bestemmelsesnøgler, hvoraf nogle skal nå frem til samme endemål ud fra forskellige udgangspunkter (farve, surhedsgrad, kalkindhold og undergrund).

Disse fordringer opfyldes for så vidt også, selv om forfatteren har en beklagelig trang til oversystematisering og til at ville presse materialet ind i en bestemt formel, der ikke altid er naturlig for de pågældende typer. Dette giver særlig for afsnittet om de subaquatiske sedimenters vedkommende et stærkt fortegnet billede.

Også i afsnittet om humusformerne kommer dette frem. Ud fra et genetisk synspunkt findes der kun 2 humustyper, mør eller sur humus (tysk: Rohhumus) og muld eller mættet humus (tysk: